

V /. Sigueu amb nosaltres, Déu nostre.

R /. Senyor, veniu a ajudar-nos.

Glòria al Pare, i al Fill...

Al·leluia

Himne

**Vós sou, Senyor, la llum del meu cor,
vós sou la meva força.
En vós, Senyor, jo trobo el meu bé,
vós m'ompliu de joia.**

1. Jo penso en vós de dia i nit, oh Senyor!
car vós guieu mon esperit, oh Senyor!
2. No vull servir l'argent ni l'or, oh Senyor!
per sempre més us dono el cor, oh Senyor!
3. Havent posat els ulls en vós, oh Senyor!
caminaré amb el cor joiós, oh Senyor!
4. Faré cantant el meu camí, oh Senyor!
amb vós la mort no em pot ferir, oh Senyor!
5. A dalt del cel m'acollireu, oh Senyor!
i d'alegria m'omplireu, oh Senyor!

Salmòdia

Ant. 1 Déu vos salve, Maria, plena de gràcia; el Senyor és amb vós.

Salm 121

Quina alegria quan em van dir:

“Anem a la casa del Senyor!”

Ja han arribat els nostres peus

al teu llindar, Jerusalem.

Jerusalem, ciutat ben construïda,
conjunt harmoniós!
És allà que pugen les tribus,
les tribus del Senyor,

a complir l'aliança d'Israel,
a lloar el nom del Senyor.
Allí hi ha els tribunals de justícia,
els tribunals del palau de David.

Augureu la pau a Jerusalem:
“Que visquin segurs els qui t'estimen!
Que sigui inviolable la pau dels teus murs,
la quietud dels teus merlets!”

Per amor dels meus germans i els meus amics, deixeu-me dir:
“Que hi hagi pau dintre teu!”
Per la casa del Senyor, el nostre Déu,
et desitjo el benestar.

Glòria al Pare, i al Fill...

Ant. 1 Déu vos salve, Maria, plena de gràcia; el Senyor és amb vós.

Ant. 2 Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.

Si el Senyor no construeix la casa,
és inútil l'afany dels constructors.
Si el Senyor no guarda la ciutat,
és inútil que vigilin els guardes.

És inútil que us lleveu tant de matí,
i aneu tan tard a reposar
per menjar el pa que us guanyeu a dures penes.
Fins quan dormen, Déu el dóna als seus amics.

La millor herència són els fills, do del Senyor,
els descendents són la millor recompensa;
els fills que heu tingut quan éreu joves
són com les fletxes en mans d'un guerrer;

Feliç l'home que se n'omple el buirac:
si discuteix amb algú davant la gent,
no haurà de retirar-se avergonyit.

Glòria al Pare, i al Fill...

Ant. 2 Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.

Ant. 3 Beneïda sou vós entre les dones i beneït és el fruit del vostre ventre.

Càntic (Ef 1,3-10)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist,
que ens ha beneït en Crist,
amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel.

Ens elegí en ell abans de crear el món,
perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls.

Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist,
segons la seva benèvola decisió,
que dóna lloança a la grandesa dels favors
que ens ha concedit en el seu Estimat.

En ell, hem estat rescatats
amb el preu de la seva sang.
Les nostres culpes han estat perdonades.

La riquesa dels favors de Déu
s'ha desbordat en nosaltres.
Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim.

Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres,
per executar-la quan els temps fossin madurs:

Ha volgut unir en el Crist tot el món,
tant el del cel com el de la terra.

Glòria al Pare, i al Fill...

Ant. 3 Beneïda sou vós entre les dones i beneït és el fruit del vostre ventre.

Lectura bíblica

1Cr 17, 1-15

Del primer llibre de les Cròniques

Profecia sobre el fill de David

En aquells dies, quan David s'hagué traslladat al seu palau, digué al profeta Natan:
«Jo visc en un palau de cedre, mentre l'arca de l'aliança del Senyor està en un envelopat.»

Natan li respongué:

«Fes el que et proposes; tens Déu amb tu.»

Però aquella mateixa nit Natan rebé de Déu aquesta comunicació:

«Vés, digues a David, el meu servent: “Això diu el Senyor: No has de ser tu qui m’edifiqui un casal per residir-hi: d’ençà del dia que vaig fer pujar Israel d’Egipte fins ara, no he residit mai en cap palau; anava a tot arreu, de campament en campament, en una tenda. He anat a molts indrets enmig del poble d’Israel; a cap dels jutges que havia posat per pasturar el meu poble no m’he queixat mai que no m’haguessin construït un palau de cedre.”

Digues al meu servent David: “Això diu el Senyor de l’univers: Jo t’he pres del clos del ramat, de guardar les ovelles i les cabres, per fer-te cap del meu poble d’Israel. He estat amb tu en totes les campanyes que has emprès, he derrotat els teus enemics i t’he donat una anomenada com la dels homes més famosos de la terra. He destinat un lloc per al meu poble d’Israel, l’hi he plantat perquè hi visqui sense por, i no el molestaran mai més els perversos, com ho havien fet abans, durant el temps que vaig enviar jutges per governar Israel, el meu poble. Jo humiliaré tots els teus enemics.

I ara t’anuncio que és el Senyor qui et farà un casal: Quan t’arribarà l’hora d’unir-te amb els teus pares, et donaré per successor un descendent, un dels teus fills, i consolidaré el seu regne. Ell em construirà un temple, i jo refermaré el seu tron per sempre. Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill. Mai no em desdiré del meu amor per ell, com me’n vaig desdir amb el teu antecessor. L’establiré perpètuament a casa meva, al meu reialme, i el seu tron es mantindrà per sempre.”»

Això és el que Natan digué a David quan li comunicà aquesta profecia.

Lectura espiritual

De les cartes de sant Lleó el Gran, papa
(Carta 28, a Flavià, 3-4)

El misteri de la nostra reconciliació

La majestat ha acollit la humilitat, la força ha acollit la feblesa, l’eternitat ha acollit la mortalitat, i, per liquidar el deute del llinatge humà, la naturalesa inviolable s’ha unit a la naturalesa capaç de sofrir, perquè el mateix i únic mitjancer entre Déu i els homes, l’home Jesucrist, pogués fer el que calia per al nostre guariment: morir perquè era home, sense morir perquè era Déu.

El Déu veritable va néixer en una naturalesa íntegra i perfecta d’home veritable: tenia totes les atribucions de Déu i totes les de l’home. Ens referim a aquelles atribucions que el Creador ens posà al principi i que Crist assumí per redimir-les.

Perquè tot allò que el diable ens va causar i que l’home, enganyat, va prendre, no van imprimir cap marca en el Salvador. Certament va unir-se a la feblesa humana, però no per això va participar dels nostres delictes.

Va assumir la forma d'esclau sense contaminació del pecat: féu pujar les coses humanes sense fer minvar les divines, perquè l'empetitiment pel qual, invisible com era, es féu visible, pel qual, essent com era el Creador i Senyor de totes les coses, es féu com un dels mortals, fou una inclinació de la seva misericòrdia, no pas un falliment de la seva potestat. Per tant aquell que com a Déu creà l'home, ell mateix, fet home, prengué la condició d'esclau.

El Fill de Déu penetra en la petitesa del món, davalla de la seu celestial i, sense perdre la glòria del Pare, és engendrat per un altre naixement en un ordre nou.

En un ordre nou: perquè, invisible per les seves atribucions, es féu visible segons les nostres; inabastable, volgué ser abastat; preexistent al temps, començà a ser en el temps; Senyor de tot l'univers, enfosquí la immensitat de la seva majestat i adoptà les formes d'esclau; era Déu impassible, i no menyspreà ser home passible; era immortal, i va sotmetre's a les lleis de la mort.

Aquell que és Déu veritable és també home veritable, i en aquesta unitat no hi ha cap fal·làcia, perquè hi conviuen la humilitat de l'home i l'alta de la divinitat.

Tal com Déu no és pas modificat per aquesta acció de la misericòrdia, tampoc l'home no és destruït en ser enlairat a aquesta dignitat. Ambdues formes actuen, una en comunió amb l'altra, el que els és propi: el Verb fa el que és propi del Verb, i la carn segueix el que és propi de la carn.

l Verb fulgeix amb els seus miracles, la carn sucumbeix a les injúries. I tal com el Verb no s'aparta de la seva igualtat amb la glòria del Pare, tampoc la carn abandona la naturalesa del nostre llinatge.

Crist és u i el mateix, cal dir-ho moltes vegades: és veritable Fill de Déu i veritable Fill de l'home. És Déu, perquè *al principi ja existia el qui és la Paraula; la Paraula era amb Déu, i la Paraula era Déu*; és home, perquè *el qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle*.

Responsori breu

R / Déu vos salve, Maria, plena de gràcia; * El Senyor és amb vos.

V / Déu vos salve, Maria, plena de gràcia; * El Senyor és amb vos.

R / Beneïda sou vos entre les dones i beneït és el fruit del vostre ventre.

V / El Senyor és amb vos.

R / Glòria al Pare, i al Fill i a l'Esperit Sant.

V / Déu vos salve, Maria, plena de gràcia; * El Senyor és amb vos.

Càntic de Maria

Ant. Felïç vos, Maria, que heu cregut! Es complirà el que el Senyor us ha fet saber.

La meva ànima magnifica el Senyor,
el meu esperit celebra el Déu que em salva,

perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.

Des d'ara totes les generacions
em diran benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.

El seu nom és sant,
i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.

Les obres del seu braç són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalça els humils.
Omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.

Ha protegit Israel, el seu servent,
com ho havia promès als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor a Abraham
i a la seva descendència per sempre.

Glòria al Pare, i al Fill...

Ant. Feliç vós, Maria, que heu cregut! Es complirà el que el Senyor us ha fet saber.

Pregàries

Déu Pare totpoderós ha volgut que totes les generacions diguessin benaurada la mare del seu Fill, Maria. Lloem-lo amb tota la força de l'ànima i demanem-li:

Que la plena de gràcia pregui per nosaltres

Vós, que ens donàreu en Maria una mare de misericòrdia,
feu que sentin el seu amor de mare tots els qui es troben en perills.

Vós, que en la casa de Jesús i de Josep vau posar Maria per mestressa,
feu que, com ella, totes les mares fomentin en les famílies l'amor i la santedat.

Vós, que mantinguéreu ferma Maria al peu de la creu i que l'omplíreu d'alegria en la
resurrecció del vostre Fill,
ajudeu els que sofreixen i refermeu-los l'esperança.

Vós, que féreu Maria atenta a la vostra paraula i serventa fidel,
per la seva intercessió, torneu-nos servents i deixebles del vostre Fill.

Vós, que coronareu Maria reina del cel,
doneu als difunts el goig etern amb els sants en el vostre Regne.

D'acord amb el precepte del Senyor, diguem confiadament:

Pare nostre,

Oració

Senyor, concediu als vostres servents de fruir sempre de salut en el cos i en l'esperit; i, per la gloriosa intercessió de la sempre Verge Maria, allibereu-nos de la tristesa de la vida present i doneu-nos l'alegria de la vida futura. Per nostre Senyor Jesucrist.

El Senyor sigui amb vosaltres.

R /. I amb el vostre esperit.

Que la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardi els vostres cors i els vostres pensaments en el coneixement i l'amor de Déu i del seu Fill, nostre Senyor Jesucrist.

R /. Amén.

Que us beneeixi Déu totpoderós, Pare, Fill † i Esperit Sant.

R /. Amén.

Beneïm el Senyor.

R/. Donem gràcies a Déu.

CANT FINAL - Ave de Lurdes

De la glòria baixa la Mare de Déu:

Cantem-li tots l'Ave amb sonora veu.

Ave, Ave, Ave, Maria! (2).

O Lurdes, sortosa, flor del Pirineu,
que t'ha fet formosa la Mare de Déu!

Ave, Ave, Ave, Maria! (2).

Ací Bernadeta la Verge veié
a dins de la Gruta damunt d'un roser.

Ave, Ave, Ave, Maria! (2).

Qui sou, Vós, Senyora? - Els diràs que jo
Sóc la Immaculada Pura Concepció.

Ave, Ave, Ave, Maria! (2).

